CAMELIA ARDELEAN

LACRIMI DE SUFLET

editura
EMMA
2014

CAMELIA ARDELEAN

LACRIMI DE SUFLET

editura
EMMA
2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARDELEAN, CAMELIA
Lacrimi de suflet / Camelia Ardelean - Orăştie
Editura Emma, 2014
ISBN 978-973-1700-71-7

821.135.1-1

Copyright © Camelia Ardelean
Toate drepturile sunt rezervate autorului.
Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a autorului.

Redactare computerizată: Camelia Ardelean
Coperta: Tiberiu Fischer
Informații la: coa_72@yahoo.ro

editura EMMA
MEMBRĂ A UNIUNII EDITORILOR DIN ROMÂNIA

e-mail: office@florema.ro
Tel.: 0354 104 753; Fax: 0354 814 387
http://www.edituraemma.ro

Dedicație:

Mamei mele, cel mai aspru critic al meu, căreia îi datorez tot ce sunt.

Lui Erhard, muza mea, care m-a ajutat să mă redescopăr.

„LACRIMI” DE TALENT

Dintre miile de poeți contemporani, mă întreb, nu fără îngrijorare, pe câți, oare, îi vor spulbera „vânturile, valurile”?...

În nici un caz pe tânăra debutantă Camelia Ardelean, cu volumul metaforic intitulat *Lacrimi de suflet*, apărut la Editura Emma, din Orăștie, a cunoscutei scriitoare Ileana-Lucia Floran.

Deși aflată la primul volum de poezii, Camelia Ardelean impune o notă feminină personală, o trăire intensă, o ipostaziere originală a iubirii, pendulând între chemări astrale și adâncuri abisale, asociind natura cu viața și iubirea, aspirând, dramatic, spre lumină, dragoste, liniște sufletească.

Poeta își structurează volumul în trei cicluri: primul, *Lacrimi de bucurie, lacrimi de tristețe*, conceput antitetic, al doilea, *Lacrimi din viață* și ultimul, *Lacrimi pentru tatăl meu.*

Valorificând antinomiile, primul ciclu augmentează o amplă experiență emoțională, în funcție de „momente”, alternându-le cu pașnice delectări în mijlocul naturii (*Feerie de flori, Frunze, Ploaia*).

Vom selecta, pentru ilustrarea sentimentelor contradictorii, doar sintagme poetice cu mare forță expresivă: „inima ca o floare rară…, cu petalele… imaculate”, „sufletul... fragil”, „roua de pe pleoape/ E rodul tristeții adânci“, „oftatul meu..., bucuria că te-am găsit“ (*N-ai înțeles*), „tăcerea ta-i o

rapsodie“, „... o punte fină”, „un cântec trist de violină...” (*Tăcerea din suflet*), „fericirea/ Nu se măsoară în cuvinte,/ Ci în... fiori calzi/ de emoție”, „spectacolul nostru unic“ (*Călători prin timp*), „pe al meu cer ai fost o stea“, „Mi-ai răvășit ca un torent/ Viața liniștită”, „Mi-ai zguduit.../ Gingașa armonie”, „Un cer tăcut și plumburiu/ Cu lacrimi ne sărută“, „dansând în gând” (armonie imitativă) din *Ultimul tango* sau „cupa de cleștar a vieții/ Lent mi-ai umplut-o cu amar“ (*Ultima iubire*), „ochi/ Smarald cristalin”, „zâmbet/ Senin și duios” (*Alint*), „Nopți pustii”, „prizonier în mintea mea”, „să te-nfășoare-a mea văpaie”, „Să te rănească zi de zi a ta searbădă viață”, „Să te sărute... a ta singurătate” (*Blestem*), „Două raze ale unei stele rătăcite”, „parfumul primului tău sărut” (*Îngerul meu*), „iubirea ta balsam era“, „pătimașele priviri”, „Iubirea s-a spulberat/ Ca o cenușă-n vânt” (*Priviri în trecut*), „refugiată în iubire”, „patima mea”, „ești uraganul și zefirul” (*Uraganul și zefirul*).

În poemul *Cine sunt eu?*, poeta se autocaracterizează prin dialog. Vom reține doar răspunsurile-metafore: „Sunt *focul* ce arde mocnit“, „*Prizoniera* iubirii tale“, „*o floare* gingașă“, „*un cântec* de alăută suav și lin“, „*cupa* care-ți susține inima“, „*jumătatea* ta perfectă”, pentru ca în *Tu și eu*, cuplul să se recompună pașnic: „*Suntem* doi licurici dansând sub mantia protectoare a stelelor“, „*ținându-ne* de mână”, „*Ne vom înălța* cândva spre aștri/ Și *vom atinge* veșnicia...“.

În ciclul *Lacrimi din viață*, poeta îi imortalizează pe bunici, închipuie „jocul cu amintirile”, definește „viața”, se duelează „cu moartea”, conștientizează „sacrificiul unei mame”, se plimbă „cu singurătatea”, își evocă prietena și copilăria și, mai mult, sacralizează dorul de țară.

Bunica reconstituie existența aceleia care a trăit „aproape un secol”, dovedind o sfântă capacitate de a se dărui familiei: „cinci copii crescut-ai”, „trudești ca mai-nainte”, „ai muncit cât zece-odat`”, „iar dai fuga la săpat”, „nu te plângi”, „ai o inimă de aur”.

Tot în formă adresată este țesută și secvența *Bunicul*, apreciindu-i umorul și bucuria de a avea o familie numeroasă. Din *Jocul amintirilor* se conturează „alfabetul emoțiilor” și „povestea unui suflet”. *Definiția vieții mele* se face enumerativ („un râu limpede“, „un vulcan nestins“, „o planetă rătăcitoare“, „Un lung șir de metafore,/ De suișuri și coborâșuri“) și prin repetarea, în debutul celor cinci strofe, a expresiei „viața mea”.

Probleme existențiale dezvăluie *Duelul cu moartea*: „Sabia timpului mușcă necruțătoare“, „Tăișul ei/ Lasă urme adânci”, „Mânerul sabiei/ Îl ține moartea”, „moartea e perfidă, se joacă...”, dar finalul este optimist: „Am mai câștigat o zi!”.

Închinat mamei, poemul *Sacrificiul unei mame* evidențiază hărnicia („se dădea de ceasul morții”, „veșnic ocupată”, „minuni făcea”, „-mi punea lumea la picioare”),

portretul fizic și moral, dragostea fiicei („ea, darul meu divin”).

Nostalgia planează asupra poemelor *De mână cu singurătatea* („zilele mele trec singure și triste”, „singurătatea este umbra mea”, e „un spion al timpului”, „Singurătatea altuia/ Ar fi o povară greu de suportat”, „cochilia gândurilor”), *Nostalgie de toamnă* („Sunt singură și tristă”, „mi se umezesc ochii”, „norii sufletului îmi plâng”, „e atât de toamnă în mine”) și *Dor de țară* („mi-am dat seama că-s străină”, „un număr pe o listă”, „nimeni nu te bagă-n seamă“, „nimica nou”, „Rar surprinzi zâmbete pe față/ Sau oameni luminoși, senini”, „Vecina mea.../ Mi-a adresat calm, cu răceală,/ În zece ani, zece cuvinte”, „Toată viața vei rămâne/ Atâta doar, un emigrant“, „Mi-e dor de tine, România,/ Și-am să mă-ntorc, poate, chiar mâine”...).

Personificată, copilăria e „copilărie dragă“, „cu inocența-ți vie”, „minunată”, „viață liniștită și fără nici o teamă”, „trăiam în paradis”, „Te văd, copilărie.../ Să știi că te-am iubit!”.

Nostalgic se încheie ciclul cu *Bani de-o carte*, poeta exprimând, cu duioșie, ideea unei copilării furate: rămas orfan de tată („plecat la ceruri”), cerșind „bani de-o carte”, în speranța că-și va putea ajuta mama când și dacă va ajunge „om mare”.

Volumul se încheie tot în notă generală pesimistă, cu ciclul *Lacrimi pentru tatăl meu*, evocând *Stejarul din inima mea* (stejar cu „florile” păstrate de fiică, ale cărui roade „nu

vor muri”, ci „vor prinde rădăcini”), *Zbor la ceruri*, *Suflet rănit*, *Crăciunul cu tata*, *Iarna din suflet*. Răzbat iubirea filială și paternă, recunoștința, hotărârea de a fi „demnă de tata, eroul meu”.

Ultimul ciclu se încheie, fericit, cu o artă poetică intitulată simplu *Cuvinte*, ca materie primă pentru a reconstitui artistic realitatea: bucurii, suferințe, speranțe, oglinda sufletului: „Cuvintele pot arde/ Cuvintele pot să doară,/ Pot ucide sau mutila un suflet,/ Îl pot salva sau pierde”, de aceea rămâne dilema de a alege „cuvintele potrivite/ Dintr-un noian...”.

Poeta – recurgând la metafore și simboluri – cultivă evoluția expresiei sinelui spre a se regăsi, înțelege etica faptelor prin identificarea cu experiența generală, surprinzând drame autentice, iar plânsul unei morți implacabile îl convertește în litanie sfâșietoare, valorificând, nu rareori, motivul peren al dorului.

O mare parte dintre poezii îmbină sentimentul iubirii cu cel al naturii feerice, pentru a obține o simbioză perfectă: „Pe sub salcâmii înfloriți,/ Duios, mă ții de mână”, „cerul ne zâmbește”, „să ard ca un meteorit” (*Pe sub salcâmii înfloriți*), „îmbrățișați sub un pom”, „pe noi ninge-agale cu flori”, „lin susură-n vad un pârâu”, „Mână în mână privim/ Natura măreață din jur” (*Feerie de flori*), „Cad frunze cenușii/ Peste sufletul meu...“, „Se cutremură pădurea...,/ Mă cutremur eu/ De dorul tău” (*Frunze*), „Razele lunii ne mângâie părul/ Și prima stea a nopții ne zâmbește“, „Simt doar

emoția din vocile noastre,/ Pe-aleile-nguste din bătrânul parc...“ (*În arșița verii*), „Plouă cu petale de trandafiri,/ Cu clipe.../ Toate pline de mugurii speranței” (*Ploaia*). Un reușit pastel este *Furtună pe mare*.

Volumul se axează pe simbolul lacrimei, atrăgând un complex câmp semantic: „grele lacrimi”, „roua lacrimilor“, „suspin”, „perna udă de lacrimi”, „lacrimile… curg șiroaie”, „plângeam în surdină”, „plâng”, „să pot plânge” etc.

Între titlul volumului și conținut, între formă și conținutul ideatic se realizează o relație strânsă. Poeziile (catrene, distihuri sau concepute modern, în vers alb) sublimează în artă autentică gama trăirilor intense ale eului liric, punându-ne în fața unui poet cu har.

Maria Toma-Damșa

Deva, septembrie 2014

I
LACRIMI DE BUCURIE, LACRIMI DE TRISTEȚE

TĂCEREA DIN SUFLET

Tăcerea ta îmi spune multe
Și sentimentele-mi șoptesc,
Sufletu-mi știe să le-asculte,
Când doar de dragoste-mi vorbesc.

Tăcerea ta-i o rapsodie,
Duioasă, lină și suavă,
Tăcerea ta-i o poezie
Și două suflete ea leagă.

Tăcerea ta mă înfioară,
Când trist și rece mă privești.
Atunci, pe strune de vioară,
Inima-mi plânge, mă rănești.

Tăcerea ta mă-nnebunește,
De câte ori tu mi-o oferi;
Chiar de-a ta gură nu-mi vorbește,
Sufletu-mi spune tot ce-i ceri.

Nu am nevoie de cuvinte
Să înțeleg ce îți dorești,
Sufletul tău nicicând nu minte,
Iar al meu suflet tot tu ești.

Tăcerea ta-i o punte fină
Din al tău suflet spre al meu,
E-un cântec trist de violină,
Ce duce chiar la Dumnezeu.

El înțelege tot ce simte
Un suflet cald când e rănit,
Tăcerea noastră nu Îl minte,
El știe ce mult ne-am iubit!

Ascult tăcerea ce-mi vorbește,
Deși nu-i tot ce îmi doresc;
Simt c-al tău suflet mă iubește,
Căci eu și astăzi te iubesc...

N-AI ÎNȚELES

Mi-ai cuprins inima în palmă
Ca pe o floare rară
Și te-ai jucat cu petalele ei imaculate,
Fără să-ți pese că ai putea să le strivești
Sub povara degetelor.

Mi-ai ținut sufletul în mâinile tale puternice,
Dar nu ai știut
Că e atât de fragil,
Încât până și o adiere ușoară
Îl poate răni sau destrăma.

Mi-ai mângâiat părul castaniu,
Dar nu ai înțeles
Că firele argintii de la tâmple
Sunt clipele de durere
Presărate în calea mea de viață.

Mi-ai atins ochii cu privirea,
Fără să știi
Că roua de pe pleoape
E rodul tristeții adânci,
Care m-a prins în mrejele ei.

Mi-ai sorbit răsuflarea caldă,
Dar nu ți-ai dat seama
Că oftatul meu profund
Este bucuria că te-am găsit,
Iar tristețea-mi începe să se risipească.

SENZUALITATE

Tu ești oaza mea de liniște,
În care îmi adap sufletul.
Am fost cucerită de iubirea ta,
Ca o redută pe câmpul de luptă.

Mi-ai spulberat orice rezistență,
M-ai supus, încetul cu încetul,
Și m-ai făcut a ta
Pentru totdeauna, iremediabil.

M-am născut să te reîntregesc.
Bătăile inimii mele,
Zilele și nopțile-mi zbuciumate de dor,
Ale tale sunt.

Am fost a ta până la cer și înapoi
Și am uitat că exist,
Atunci când, revărsându-te în ființa mea,
Ai făcut din tine o parte din mine.

Ți-am dăruit, picătură cu picătură,
Trupul și sufletul meu.
Cu ele te voi hrăni tot restul vieții,
Contopindu-ne, pentru a deveni unul…

PE SUB SALCÂMII ÎNFLORIȚI

Pe sub salcâmii înfloriți,
Duios, mă ții de mână,
Parfumul lor ne-nvăluie
Ca o mătase fină.

Sub colț de lună ne plimbăm,
Iar cerul ne zâmbește,
Clipește geana nopții, sus;
Jos, iarba lin foșnește.

Cu vorbe dulci, tandru alinți
Ființa mea de gheață,
Se risipește ca un fum
Din suflet, a mea ceață.

Nu am crezut că pot iubi
Cu inima rănită,
Dar alta este viața ce
Mi-a fost de Sus sortită.

Să ard ca un meteorit
Răpus de-a lui cădere
Sau să mă-nalț precum o stea,
Trecând peste durere?

Răspunsul nu-i greu de găsit:
Vreau să renasc ca Phoenix,
Cum n-am iubit, să te iubesc,
Ești piatra mea de onix!

Tu-mpodobești clipa de azi
Și clipa cea de mâine,
Ești hrana sufletului meu
Și, zilnic, a mea pâine!

Nici eu nu știu ce m-a ținut
Până acum în viață,
Știu doar că pentru mine ești
O nouă dimineață.

De-aceea azi, când ne plimbăm
Sub blândul clar de lună,
În palme inima-ți așez,
În locul meu să-ți spună

Ce mult tu pentru mine-nsemni
Și cât îmi umpli viața,
Înflăcărezi zilele-ntregi
Și îmi topești și gheața!

CĂLĂTORI PRIN TIMP

Stăm îmbrățișați
La o margine de lume,
Unde fericirea
Nu se măsoară în cuvinte,
Ci în bătăi de inimă
Și fiori calzi
De emoție târzie.

Ne privim în ochi,
Simțindu-ne unul celuilalt
Fiecare vibrație,
Fiecare cuvânt nespus,
Fiecare picătură de sânge
Care se scurge prin vene,
Într-un ritm lent, dar zbuciumat.

Amintirile încă mă dor,
Însă prezența ta le estompează puterea.
Nu mai contează decât clipa de față,
În care tu mă ții de mână
Și îmi transmiți, pe căi nevăzute,
Toată iubirea ta,
De dincolo de timp și rațiune.

Suntem doi actori
Pe scena vieții,
Dar rolurile noastre sunt reale,
Spectatorii suntem doar noi
Și, chiar dacă lipsesc aplauzele,
Știm că, în spectacolul nostru unic,
Nimeni nu câștigă și nimeni nu pierde.

Suntem doi călători pribegi pe drumul vieții,
Care s-au întâlnit întâmplător... sau poate nu
Și au devenit unul singur.
Acum jucăm amândoi
Aceeași piesă de teatru,
Cu finalul pe care ni-l vom alege
În propria noastră operă.

FEERIE DE FLORI

Ninge cu flori de cais
Peste pământu-ncălzit,
Eu mă trezesc dintr-un vis,
Tu pari abia adormit.

Îmbrățișați sub un pom,
Suntem doar doi visători.
În zare se vede un om,
Pe noi ninge-agale cu flori.

Parcă am fi chiar în Rai;
În jur, feerie de flori,
În iarbă pasc veseli doi cai
Și-un vultur se-nalță spre nori.

Fluturi dansează vioi
Hora iubirii pe câmp,
Albinele zumzăie-n roi,
Iar soarele-i sus, peste-un dâmb.

Cad florile parcă din cer,
Șuvoi de petale curg râu,
Le spulberă vântu-n eter,
Lin susură-n vad un pârâu.

Mână în mână privim
Natura măreață din jur.
Nu știm: suntem treji sau dormim,
Căci tot ce vedem este pur.

Iubirea-i tot ce avem,
E floarea cea mai de preț,
Noi trebuie doar s-o veghem,
Să n-o tratăm cu dispreț.

Ninge cu flori de cais
Peste pământu-ncălzit,
Eu mă trezesc dintr-un vis,
Tu pari abia adormit...

FRUNZE

Cad frunze cenușii
Peste liniștea pădurii,
Iar perdeaua grea de ceață fumurie
Învăluie crengile arămii, îmbrățișate a jale.

Privesc prin geamul aburit
Și încerc să deslușesc umbrele
Care se unduiesc straniu în noapte.
Nu-mi dau seama dacă sunt reale
Sau halucinantul rod al imaginației mele febrile
De după plecarea ta.

Un sunet ascuțit,
Ca un țipăt din altă lume,
Îmi înfioară întreaga ființă.
E doar o pasăre rătăcită în beznă,
Care-și caută flămândă prada.

Cad frunze cenușii
Peste sufletul meu
Copleșit de amintiri.
Copacii freamătă, nerăbdători
După un nou veșmânt.
Se cutremură pădurea
De dorul primăverii,
Mă cutremur eu
De dorul tău.
Ard ca o făclie în noapte
Și mă sting cu atingerea ta,
Chiar dacă o simt doar în inimă.
Cad frunze cenușii

De copaci zgribuliți
În bătaia vântului rece de toamnă,
Iar crengile lor se zbat absurd, goale,
Ca niște cocori înlănțuiți
Într-un dans nupțial plin de pasiune.

Cad frunze cenușii
Peste covorul mohorât al pământului,
Dar pe poteca inimii mele
E cald și însorit.
Niciun nor nu o poate umbri,
O luminează razele tale,
Fiindcă soarele meu ești TU...

IUBIREA MEA

Părul îmi cade
Pe umerii goi,
E tăcerea grea
Lăsată-ntre noi.

Umbre poposesc
Pe ferestre reci,
Plec fără-un cuvânt,
Din ochi mă petreci.

Se ivește noaptea
Din scorbura ei,
Mi se face frig,
Tu nu mă mai vrei.

Mă ascund subit
Sub un cuib de nori
Și trează, visez
Că tu mă adori.

Aș dori să plâng,
Dar lacrimi nu am;
O bufniță stă
Tăcută pe-un ram.

Pașii mei se pierd
Pe cărări pustii,
Încep să mă tem
Că n-o să mai vii.

Trec îngândurată
Pe lângă doi murgi;
Simt nepotolit
Cum prin vene-mi curgi.

Ce s-a întâmplat
Cu iubirea ta,
De ce oare-acum
Te ascunzi de ea?

Văd natura ce
Zburdă-n verde viu,
O mângâie un
Amurg sângeriu.

Pașii-ntortocheați
Spre casă-mi îndrept,
Evadez în neant,
Ca să te aștept.

Pe aripi de vis
Poate c-o să vii,
La piept să mă strângi,
Așa cum tu știi.

Am să te aștept
Sub un colț de stea,
Dincolo de nori,
Ești iubirea mea!...

ULTIMUL TANGO

Te-am așteptat și ai venit,
Timid, la drum de seară,
Când luna palid strălucea
Pe blândul cer de vară.

Dintr-un poem imaginar
Te-ai întrupat aievea,
Mi-ai încălzit sufletu-ntreg,
Pe al meu cer ai fost o stea.

În gânduri brusc mi te-ai mutat
Și n-ai mai vrut să pleci,
Un uragan ai vrut să fii,
Să mă bântui pe veci.

Mi-ai răvășit ca un torent
Viața liniștită,
M-ai transformat în ce-ai vrut tu,
Căci m-am crezut iubită.

Mi-ai zguduit, zi după zi,
Gingașa armonie,
Nu am știut de la-nceput
Tot ce va fi să vie.

Eu mi-am dorit un vals duios
Cu tine să dansez,
Dar el a fost un ritm nebun,
Ce-n minte-l mai păstrez.

Ca un tango tulburător
A fost iubirea noastră,
Dar noaptea sumbră s-a lăsat
Pe marea cea albastră.

Un cer tăcut și plumburiu
Cu lacrimi ne sărută,
Mi-e sufletul cioburi de stea,
Iar inima pierdută.

Tu ai distrus ce-a fost frumos,
Rebel, cu-al tău ego,
Eu am rămas, dansând în gând
Cu tine ultimul tango...

ULTIMA IUBIRE

Chiar de nu ești prima iubire
Din viața mea de până-acum,
Tu pentru mine însemni totul,
Trecutu-i preschimbat în scrum!

Nu mai am vlagă să pot plânge
De mult apusele iubiri,
Plâns-am destul cu grele lacrimi
Pentru-alt bărbat, să nu te miri!

El inima mi-a întristat-o
Și nici măcar n-avea habar,
Când cupa de cleștar a vieții
Lent mi-a umplut-o cu amar.

Nu plâng eu timpul ce trecut-a
Ca frunza-n vânt, amețitor,
Dar simt un mare gol în suflet,
De tinerețe mi-este dor.

De ce nu te-am găsit atuncea,
Să nu pierd anii, rând pe rând?
Inima mea e încă junǎ,
Și-acum iubește, suspinând.

Chiar de sunt ninsă pe la tâmple
Și-o altă filă-n calendar
Am răsfoit cu nostalgie,
La glasul tău mereu tresar.

Tu ai deschis din nou portița
Ce ferecată strâns era
Și ai trezit din vis femeia
Care, trăind, de fapt dormea.

Azi inima iar mi-am pierdut-o,
Tu ai găsit-o înghețând,
Ai încălzit-o cu tandrețe,
Mi-ai dat-o înapoi vibrând.

Chiar de nu ești prințul din basme
Și n-ai fost scris în nicio stea,
Căci nu ești prima mea iubire,
Sper, totuși, să fii ultima!…

INIMĂ RĂNITĂ

Când ai plecat,
Ai luat cu tine
O parte din inima mea
Și ai călcat-o în picioare.

Nu știu
Cum o să trăiesc
Cu jumătate de inimă,
Și aceea rănită de nepăsarea ta.

Mă întreb
Dacă s-a încheiat un alt capitol
Din cartea vieții mele
Sau am întors doar, fără să vreau, o nouă filă.

N-aș vrea să fi fost
Doar un călător prin timpul meu terestru,
Care pleacă discret,
Scuturându-și grăbit colbul drumului.

Ai uitat că tu ești o parte din mine?
Ai pătruns adânc în sufletul meu,
Mi l-ai cuprins în tentacule de oțel
Și nu-i poți da tocmai acum drumul!

Trupul mă doare
De dorul atingerii tale,
Iar gura mea plânge
Cuvinte de rămas bun.

Te zăresc, deodată, prin roua lacrimilor.
Mă privești din pragul ușii, tăcut,
ca-ntotdeauna.
Îți simt parfumul proaspăt
Învăluindu-mă tandru, ocrotitor.

Visez oare sau sunt trează?
Un stol de gânduri confuze mă năpădește,
Dar le dau la o parte
Și mă arunc pierdută în brațele tale.

Știam că te vei întoarce!...

ALINT

„- Mi-e foame de tine
De noi amândoi,
De trupul tău gol,
De părul vâlvoi,
Ce-ți curge alene
Pe pernele moi!

Mi-e foame de tot
Ce a fost între noi,
De zile și nopți
Trăite în doi,
De dragostea noastră
Fără ostoi!

Mi-e sete să-ți dau
Din nou un sărut
Pe buzele tale fierbinți,
Să stau iarăși, mut,
Privindu-te goală,
Ca o sculptură în lut!

Mi-e dor de-ai tăi ochi,
Smarald cristalin,
Sub catifeaua de gene!
De-al lor drag suspin,
Iar fără-al lor licăr,
Viața mea-i chin!

Mi-e dor de-al tău zâmbet,
Senin și duios,
Pe chipul tău calm, diafan!

Pe cerul noros
Doar luna e tristă,
Eu, lângă tine-s voios...“.

Așa m-alintai
Cu vorbe de-amor
În seara fierbinte de vară;
Pe cer, sub un nor,
Blând, luna sclipește
Și eu mă-nfior, te ador!

ÎN ARȘIȚA VERII

Ce vară mofturoasă și toridă,
Ce ne sufocă astăzi, ceas de ceas,
Viața agitată, insipidă,
Iar mâine ne va spune: „Bun rămas!”.

Ce arșiță, ce foc din cer coboară,
Mi-e imposibil și să mai gândesc,
Aștept voioasă să se facă seară,
A mea iubire să o întâlnesc!

Mână în mână ne plimbăm, agale,
Pe lângă teii ce ne amețesc
Cu-a lor mireasmă-mbătătoare-n cale,
Iar păsările parcă ne vorbesc.

Razele lunii ne mângâie părul
Și prima stea a nopții ne zâmbește,
Vântu-adie ușor și scutură mărul,
Amurgu-i foc sălbatic ce mocnește.

O mare de stele sclipește pe cer
Și norii-albi ca neaua se risipesc,
Un cântec de greier se-aude-n eter,
Dar glasul tău dulce e tot ce-mi doresc.

Nu intuiesc splendoarea bolții-albastre,
Nici frumusețea naturii n-o remarc,
Simt doar emoția din vocile noastre,
Pe-aleile-nguste din bătrânul parc.

Ești pata de culoare-a vieții mele,
Ești curcubeul de pe cerul meu
Și-mi alungi toate gândurile rele,
Mi te-a trimis în cale Dumnezeu!

PLOAIA

Plouă...
Plouă cu amintiri,
Cu gândurile mele nerostite,
Cu vorbele mele de dor.

Plouă
Cu stropi sidefii pe streașina zorilor,
Care hrănesc pământul însetat
Și-mi răcoresc fruntea.

Plouă
Cu petale de trandafiri
Peste dragostea mea imaculată,
Ce mă ține în viață.

Plouă
Cu speranțe sau dezamăgiri,
Cu iluzii sau vise împlinite,
După cum sunt și așteptările noastre.

Plouă
Cu stele căzătoare pe mantia nopții,
Iar fiecare stea este un suflet care se stinge.
Ai putea fi tu, aș putea fi eu…

Plouă
Cu clipe din viața noastră,
Toate pline de mugurii speranței,
Pentru că timpul meu începe și se sfârșește cu tine.
Plouă…

IUBEȘTE-MĂ...

Iubește-mă așa cum știi,
Tandru, profund sau năvalnic,
Ca un uragan sau ca o adiere,
Învăluie-mă cu gingășia inimii tale!

Iubește-mă așa cum vrei,
Cu eul tău predestinat mie,
Învelește-mă cu strălucirea stelelor,
Dar nu mă lăsa să mă pierd printre aștri!

Iubește-mă așa cum simți,
În fiecare fel în care-ți cer,
Impregnează-te încet în trupul meu,
Ce tânjește după mângâierile tale!

Iubește-mă așa cum sunt,
Fără regrete sau amăgiri,
Fără iluzii sau așteptări deșarte,
Cu toată ființa ta, mereu, până la capăt!

Iubește-mă… și-atât!

BLESTEM

Între noi doi bat uragane însetate de furtună,
Nu mai știu dacă-i vreo șansă de vreme mai bună.

Nopți pustii mă chinuie cu insomnii rebele,
Gânduri răvășite mă poartă abrupt spre stele.

Singură și tristă, mă simt astăzi părăsită,
Ieri credeam că mă adori, acum nu mai sunt iubită.

Ești prizonier în mintea mea, dar nu pot
să te-ating,
Ca un pârâu de foc aș vrea în tine să mă sting,

Să te-nfășoare-a mea văpaie, iar patima s-o simți,
Să țipi, nebun de dragul meu și să scrâșnești din dinți,

Să încolțească-n gândul tău iubirea pentru mine,
Să mă iubești chiar și mai mult decât pe al tău sine,

Să te rănească zi de zi a ta searbădă viață,
Să nu adormi decât vreun ceas, răpus, spre dimineață,

Să te încerce gelozia ca viermele-n cireș
Și în genunchi să te târăști în fața-mi, ca un preș,

Cuvântul meu plin de amar te ardă ca un foc,
Fără iertarea mea nicicând să nu mai ai noroc,

Să te rănească-al meu ego așa cum și tu, ieri,
Rănitu-m-ai, fără să-ți pese de chinul ce-mi oferi,

Să te sărute, ceas de ceas, a ta singurătate,
De al meu dor să suferi crunt „doar“ o eternitate!

Dar… de te-ntorci la al meu piept, blestemul să dispară,
Să fim din nou ca la-nceput și tot răul să piară!

ÎNGERUL MEU

Când mi-ai ținut mâna într-a ta,
Am simțit cum mi-ai mângâiat inima
Și mi-ai atins fiecare colț de suflet,
Mi l-ai îmbrățișat delicat, tandru.

Am devenit, astfel, o singură ființă,
O singură simțire,
Două raze ale unei stele rătăcite,
Căutând îmbrățișate drumul spre lumină.

Marea și-a încremenit valul,
Iar timpul s-a oprit în loc,
Când m-ai privit galeș
Și ți-ai lipit trupul de al meu.

Păstrez încă pe obraz
Parfumul primului tău sărut,
Iar când închid ochii,
Parcă te simt aievea.

Pielea mea
Poartă urmele buzelor tale;
Ca să nu se șteargă,
Mă acoperi cu noi sărutări.

Nu am primit până acum
Nimic mai frumos
De la vreun bărbat,
Decât mi-ai dăruit tu.

Poate că ești un înger
Coborât din cer
Să îmi dăruiască iubire.
Voi avea grijă de ea ca de viață,
E tot ce am...

PRIVIRI ÎN TRECUT

Visez la clipa ce-a trecut,
Când mă țineai de mână;
La piept, tu mă strângeai pierdut,
Eu plângeam în surdină.

Mă alintai apoi discret
Cu vorbe dulci de-amor,
Îți luai un aer de poet
Și-mi recitai cu dor

Sau îmi citeai cu patos, rar,
Un vers cel mult sau două.
Timpul trecea, n-aveam habar
Când începea să plouă.

Pierduți în gânduri, ne priveam
Apoi fără cuvinte
Sau curcubeul admiram,
Tăcuți, cu luare-aminte.

Iubirea ta balsam era
Pentru sufletul meu,
Credeam că nimeni nu mi-o ia,
Că-i de la Dumnezeu.

Dar au rămas doar amintiri
Din clipele ce-au fost,
Iar pătimașele priviri
Azi nu au niciun rost.

Iubirea ta s-a spulberat
Ca o cenușă-n vânt,
Nici pân-acum nu am aflat
Ce ai avut în gând.

De ce dorința ta s-a stins,
De ce te-ai depărtat?
La tâmple, anii-ncet m-au nins,
Dar ce-a fost n-am uitat!

CÂNDVA TE-AM IUBIT

Cândva te-am iubit,
Eram doi nebuni
Ce soarele-n suflet purtau,
Dar razele lui s-au risipit
Și-un alt cer albastru vegheau.

Cândva te-am iubit,
Erai muza mea,
Râdeam sau plângeam amândoi,
Dar timpul ne-a spus că nu-i potrivit
Să râdem când în geam bat ploi.

Cândva te-am iubit,
Erai un actor,
Hazliu și rebel, minunat,
Dar tristă am fost când am zărit
Că-n „rol“, alta te-a „aclamat“.

Cândva te-am iubit,
Pe-atunci nu știam
Că viața-i un șir de dureri;
Naivă eram, m-ai amăgit
Și totul a fost parcă ieri.

Cândva te-am iubit,
E mult de atunci,
Iar anii s-au tors în fuior.
Azi, din sertar, un portret prăfuit
Mă face să-mi fie iar dor…

GÂNDURI DESPRE TRECUT

Patul meu e gol,
Iar trupul îmi arde de dorul atingerii tale,
Al sărutărilor fierbinți și moi
Pe mătasea pielii.

Îmbătați de iubire,
Ne jucam cu clipele,
Ca și cum ar fi durat o veșnicie
Sau timpul ar fi stat pe loc.

Ai fost visul meu devenit realitate;
Acum ești realitatea prefăcută-n vis.
M-ai transformat, sunt o vânătoare de iluzii,
Agățându-se cu disperare de speranța
împăcării.

În pieptul meu parcă bate o inimă străină;
Mă uit în oglindă și nu mă recunosc:
Sunt umbra celei care-am fost odată,
Când îți aparțineam în întregime.

Sub perna udă de lacrimi,
Țin trandafirul dăruit de tine ultima oară.
Petalele i s-au sfărâmat demult, una câte una,
Așa cum sfărâmată-mi este-acum și inima.

Mă întind în așternutul cald și închid ochii.
Poate că plecarea ta nu e decât un vis urât,
Iar mâine, când soarele va zâmbi din nou,
Vei fi în brațele mele, la fel ca altădată…

FURTUNĂ AFARĂ ȘI-N NOI

Cad trăsnete din cer, iar firul ierbii țipă,
Căci grindina îl mușcă hapsân, clocotitor,
Se zbate șoimu-n zbor și-și frânge o aripă,
Natura revoltată așteaptă ajutor.

Cazanele urgiei erup, dezlănțuite,
Ceru-și sfărâmă poarta sub ropotul de ploi,
Priveliștea e sumbră, iar satul părăsit e,
Niciun suflet pe stradă, în afară de noi.

Privim speriați la norii ce-amenință să cadă
Și ne rugăm în taină ca să nu fim striviți
De ropotul cascadei în haine de paradă,
Din ceruri revărsată, lăsându-ne uimiți.

Ne-nghesuim zadarnic în micul chioșc din stație,
Ce părăsit și singur, prieten ne devine.
Perdeaua grea a ploii se-nclină-ncet, cu grație,
Lăsându-ne-năuntru, o clipă. Apoi revine...

Uzi leoarcă, mână-n mână, ne-apropiem agale
Unul de altul chipul, ce-i răvășit de ploaie,
Mă iei de după umeri, afară curg rafale,
Iar lacrimile mele pe-obraz îmi curg șiroaie.

Furtuna-și pleacă fruntea, iar soarele apare,
Un curcubeu șăgalnic zâmbește luminos,
Tu mă săruți sălbatic, tristețea mea dispare,
Furtuna mea din suflet are-un amurg frumos...

ÎNGER RĂTĂCIT

Iubitul meu de nicăieri,
Mă-ncearcă amintiri profunde
Din dragostea, ce parcă ieri
A apărut… ca de niciunde.

Mi-e dor de ochii tăi căprui,
Ce-mi mângâiau privirea caldă,
De glasul tău, care-mi spunea
Că-n mine, sufletu-ți se scaldă.

Ai fost un înger rătăcit,
Ce-a apărut în a mea cale,
M-ai luat pe aripi și m-ai dus
Din lumea mea de chin și jale.

M-ai înălțat până la stele,
Dar m-ai adus iar înapoi,
Atunci când inimile noastre
Au fost atinse de reci ploi.

Te-ai reîntors în a ta lume,
Să rătăcești prin alte sfere;
Eu am rămas însingurată,
Plutind, absurd, printre himere.

Și nu-mi doresc să plec niciunde,
Ci doar să vină iarăși ieri,
Să mă ridici din nou pe aripi,
Să ne-ndreptăm spre nicăieri…

URAGANUL ȘI ZEFIRUL

N-ai cum să te saturi de mine,
Oricâte nopți vom mai avea
Sau câte dimineți senine,
Eu sunt Șeherezada ta!

Îți spun povești ce te alintă
Și evadez în gândul tău,
În sufletul ce nu cuvântă,
Dar este confidentul meu.

Refugiată în iubire,
Te urmăresc azi pas cu pas.
Patima mea să nu te mire,
Te vreau până-n ultimul ceas!

N-ai cum să scapi, ești al meu înger
Sau al meu demon, uneori!
Când ne certăm, în mine sânger
Și-n suflet mi se-adună nori.

Ești uraganul și zefirul
Ce viața îmi asezonează
Sub ceru-albastru ca safirul,
De unde luna ne veghează...

ÎNTOARCE-TE...

Întoarce-te la mine, iubirea mea cea mare,
Căci fără-a ta prezență nu pot să mai trăiesc,
Tu mi-ai adus în suflet liniște și mult soare,
Doar să îmi fii alături e tot ce îmi doresc!

O viață fără tine nu are niciun farmec,
E sumbră și anostă, nici nu mi-o-nchipuiesc!
În gândurile mele, cu dragostea ești darnic,
Așa că-ncep, în pripă, cu ele să vorbesc.

Nu îmi mai ești alături, decât în amintire,
Rămas-ai ca o umbră acolo, biet pribeag,
Mă-ngrop lent în tăcere și-aștept a ta venire,
Chiar dacă gânduri negre, fără să vreau, atrag.

O nouă dimineață sigur se naște mâine,
Iar ghimpii nopții poate nu mă vor mai răni,
Nu știu ce-aduce clipa și sufăr ca un câine,
Știu, însă, că eu sigur etern te voi iubi…

PANORAMĂ
(de pe Cetatea Devei)

Când de sus privesc orașul,
Văd o ploaie de lumini,
Izvorâte-n felinare
Sau din ochii tăi senini.

Casele par părăsite,
Niciun zgomot nu disting,
Numai tu-mi respiri în plete,
Iar eu buzele-ți ating.

Străjuie Cetatea noastră
Ca un martor peste timp,
Al iubirilor apuse-n
Fiecare anotimp.

Mână-n mână-n a ei poală,
Jurăminte re-nnoim,
Licuricii ne veghează
Când în ochi cald ne privim.

Luna mai că stă să cadă
Pe un deal din depărtare,
Lacrimi de emoție-adâncă
Văd în ochii tăi, îmi pare.

Zici că plouă cu luceferi
Pe Cetatea din povești,
Natura încremenită
Parcă știe ce-ți dorești!

Tu mă vrei și-n a ta viață,
Nu numai în gândul tău,
Împreună, ca doi nuferi
Pe un lac, instantaneu!

Las Cetatea să decidă
De voi fi a ta ori ba.
Ea-mi face încet cu ochiul
Și-ntr-un suflet spun blând: „Da!“.

CINE SUNT EU?

Cine sunt eu?
Sunt focul ce arde mocnit în pieptul tău
Și nu se poate stinge
Decât cu lacrimi de dor.

Cine sunt eu?
Sunt prizoniera iubirii tale,
Ținută înlănțuită pe viață
Într-o „temniță“, de unde nu-mi doresc să evadez nicicând.

Cine sunt eu?
Sunt o floare gingașă de pe câmpia sufletului tău,
Înflorind doar atunci când o atingi
Cu razele privirii tale.

Cine sunt eu?
Sunt un cântec de alăută suav și lin,
Pe care degetele tale măiestre
Îl fac să suspine acorduri de dragoste.

Cine sunt eu?
Sunt cupa care-ți susține inima,
Ce bate numai pentru mine,
Cu tic-tacuri înfiorate, într-un ritm uniform și constant.

Cine sunt eu?
Sunt jumătatea ta perfectă,
Ce te recompune
Într-un întreg cu două inimi și un singur
destin…

TU ȘI EU

Ai lăsat urme atât de adânci în inima mea,
Încât nimeni și nimic
Nu le va putea șterge vreodată.

Nu-mi pot închipui existența fără tine.
Tu ești luceafărul meu,
Care stăpânește etern vălul nopții.

Ești viața și moartea mea în același timp,
Fără tine,
Zilele și nopțile mele nu-și mai au rostul.

Suntem două suflete gemene, înlănțuite
pentru totdeauna,
Ce vor să străbată împreună
Eternitatea clipei de acum.

Trupul meu înflorește lângă tine,
Ca un trandafir într-o dimineață însorită,
Pe care tu îl culegi grațios, îndepărtându-i cu
grijă spinii.

Ești pansamentul meu de suflet,
Care-mi vindecă orice rană,
Oricât de veche sau dureroasă ar fi.

Suntem doi licurici, dansând sub mantia
protectoare a stelelor,
Până când răsăritul soarelui
Ne alungă nemilos în cupa unei flori.

Împreună de-acum, ținându-ne de mână, pe aripile nopții, în zbor,
Ne vom înălța cândva spre aștri
Și vom atinge atunci veșnicia…

„LA REVEDERE“ SAU „ADIO“?

Rămâi cu bine, dragul meu,
Îți spun azi cu durere
Sau poate mai bine ar fi
Să-ți spun: „La revedere“?

Când patima ne-a-nlănțuit
Cu ale ei dulci brațe,
Nu am știut că într-o zi
Tristețea-o să ne-agațe

Și că, pe drumul tău, stingher,
Mă vei lăsa în urmă,
Că amintiri vechi, din trecut,
Durerea nu îmi curmă.

Poate nu îți mai amintești
De fericirea-n care
Pluteam, ca doi îndrăgostiți,
Lin, între cer și mare,

Iar sufletele noastre-n cor
Cântau imn de iubire
Și trupurile se-aprindeau
Numai dintr-o privire.

Păcat că tu lent te-ai pierdut
În a ta-nsingurare
Și tot ce între noi a fost,
Doar timp pierdut îți pare!

Aș vrea în soare să mă-mbrac,
Să topesc a ta gheață,
Să te-ncălzesc la al meu sân
Întreaga dimineață,

Dar ochii tăi absenți îmi spun
Că totu-ar fi zadarnic:
Cu dragostea, azi, ca și ieri,
Tot nu ai fi mai darnic.

De-aceea o să te las să pleci
Și umbra-ți voi privi-o...
„La revedere“ să îți spun
Sau să îți spun „Adio“?

II
LACRIMI DIN VIAȚĂ

JOCUL CU AMINTIRILE

Mă joc cu creionul
Pe coala albă de hârtie,
Ce plânge după mângâierea gândurilor mele.

Se scurg în șuvoi, literă după literă,
Toate emoțiile
Pe care le-am strâns în candela vieții.

Sunt multe amintiri...
Peste unele s-a așternut praful,
Ca într-o bibliotecă imaginară a sufletului.

Altele, dragi mie,
Le păstrez proaspete în inimă,
Precum brândușele pe covorul de frunze,
primăvara.

Mă joc cu ele
Și le transform în cuvinte,
Câte unul pentru fiecare amintire.

Învăț astfel alfabetul emoțiilor,
De la A la Z,
De la bucurie la suferință sau invers.

Abia apoi voi putea scrie
Povestea unui suflet
Ce și-a găsit, în sfârșit, liniștea...

BUNICA
(bunicii mele Silvia, la vârsta de 90 de ani)

Trudită și încercănată
De oboseala unei vieți,
Grea durere te încearcă-n
Zorii-acestei dimineți.

Somnul fuge de la gene,
Șalele iar te omoară,
Ba mai mult, toată spinarea,
Brusc, începe să te doară.

Ai trăit aproape-un secol
De necaz și întristări,
Ești dedată cu durerea,
La mai bine nu mai speri.

Anii ți-au săpat pe frunte
Cute-adânci, întunecate,
Iar pe-obrazul ca zăpada,
Altele, nenumărate.

Cinci copii crescut-ai, bună,
Și vreo cinșpe nepoței,
Iar acum, de-ai vreo nevoie,
Nu prea ai de und` să-i iei.

Fiecare are treabă,
Fiecare cu-ale lui,
Tu trudești ca mai-nainte,
Vreme de zăbavă nu-i.

În grădină e de sapă,
La găini, de dus mâncare,
Iar pe sobă-a ta fiertură
Nu are destulă sare.

Ești adusă rău de spate
Și te miști încetișor,
Nu mai ai, ca altădată,
Când lucrai, același spor.

Ești slăbită ca o umbră,
Ai muncit cât zece-odat`,
Iar acum, la bătrânețe,
Nu trăiești într-un palat,

Ci-n căsuța ta modestă
Unde iarna bate vântul,
Iar vara, acoperișul
Parcă-i una cu pământul.

Nu ai aer, e-umezeală,
Geamul casei e crăpat,
Nu te plângi, că nu ai vreme,
Iar dai fuga la săpat.

Nici atunci când ești bolnavă
Nu te plângi, nu zici nimic,
Suferi totul în tăcere,
Să nu superi nici un pic.

Poate că nu ai tu școală
Sau diplome-n buzunar,
Dar ai inima de aur,
Chiar de-i plină de amar.

Tot ce ai împarți cu alții,
Ție nu îți lași nimic,
Ești o mână de femeie,
Ce-ntr-o palmă o ridic.

Gata-i timpul, știu prea bine,
Ca și mâine vei pleca,
Vei dormi, tăcut, sub glie,
Dragă bunicuța mea!

BUNICUL
(bunicului meu, Loghin, in memoriam)

Cu ochii-albaștri ca oceanul
Și părul alb ca neaua pură,
Îmi amintesc cum mă speriai
Cu barba ta aspră și sură.

Mă alergai cu pământuful,
Să mă pictezi cu spuma albă,
Mă păcăleai că o să-mi crească
Și mie barbă lungă, dalbă.

Apoi te văd în capul mesei,
În jur, o droaie de nepoți;
Chiar de nu-ți încăpeau în poală,
Tu îți făceai loc pentru toți

Și te mândreai, nevoie mare,
C-un neam așa de numeros.
Noi ne jucam frumoase jocuri,
Pe canapele sau pe jos.

Casa era întruna plină
De țipete de veselie,
Tu ne zâmbeai tăcut cu ochii,
Căci te umpleam de bucurie.

Era o binecuvântare
Să-ți știi nepoții sănătoși!
Tu ne vedeai, cu al tău suflet,
De pe pământ, cei mai frumoși.

Când ai plecat din astă lume
Nu a mai fost la fel nimic,
Abia acuma îmi dau seama
Ce bine e să ai bunic!

FURTUNĂ PE MARE

Valurile plumbuite răcnesc amenințătoare,
Se lovesc turbat de pietre, știind că oricum nu doare.

Doare sufletul în mine când văd norii furioși
Cum sufocă blândul soare cu-al lor chip de domni serioși.

Nicio șansă de mai bine, ziua asta e pierdută,
Marea luptă cu uscatul, de parc-ar fi o redută.

Un vapor în depărtare, chinuit, înaintează;
Ca un turn înfipt în mare, catargul atent veghează.

Pescărușii-ntârziați se izbesc de vântul rece,
Se feresc, țipând, de valuri, de teamă să nu se-nece.

Ascunsă sub o umbrelă, eu de frică mă cutremur,
Umezeala mă cuprinde și mă trezesc, brusc, că tremur.

Mă întorc înfiorată înspre hăul care vine
Și cu ochii-ncerc să caut de ceva să mă pot ține.

Nu găsesc, dar uit pe dată ce voiam și rămân mută
Că o mare-așa albastră poate fi atât de slută.

Valurile spulberate se strâmbă parcă la mine,
Ca un demon ce încearcă să se sperie pe sine.

Văd în zare o tornadă care crește tot mai mare
Și mă rog în gând s-apară măcar un colț mic de soare.

N-am noroc, e dusă ziua și cu ea, a mea speranță
Că pe malul apei, astăzi, voi fi ca într-o vacanță.

Plec grăbită și speriată de un groaznic bubuit.
Marea asta e bolnavă, cred că a înnebunit!

DEFINIȚIA VIEȚII MELE

Viața mea e un râu limpede,
Ce curge neîncetat, lin sau tumultuos,
Dar nu se oprește din drumul său,
Oricât de multe piedici i-ar stăvili calea.

Viața mea e un vulcan nestins,
Cu izbucniri violente sau devastatoare,
Ce clocotește emoții și erupe iubire,
Dar nu se odihnește nicicând din lupta-i lăuntrică.

Viața mea e o planetă rătăcitoare,
Ce se rotește neobosită printre aștri,
Printre meteoriți și amăgitoare găuri negre,
Aspirând să se apropie, tot mai mult, de lumină.

Viața mea e un lung șir de metafore,
De suișuri și coborâșuri,
Unele domoale, altele abrupte,
Dar care se îndreaptă, toate, spre aceeași țintă...

DOI OCHI TRIȘTI

Astăzi, când mergeam acasă,
Cu doi ochi triști m-am întâlnit,
Ei m-au străpuns direct în suflet
Și cu durere l-au lovit.

Era un câine de pe stradă,
Lihnit de foame, vai de el;
Privirea lui îmi spunea, vie,
Că-i cel mai necăjit cățel.

Cu blana neagră, scâlciată,
Plină de spini și de mizerie,
Sta într-un loc fără să miște,
De teamă ca să nu mă sperie.

Am vrut să plec, dar al său scâncet
Tremurător nu m-a lăsat,
Și-am căutat în fundul plasei
Un colț de pâine-n ea uitat.

L-am aruncat jos, mai departe,
Dar câinele l-a prins din zbor,
L-a înhățat cu disperare,
De parcă cerea ajutor.

Un colț de pâine pentru el e
Ca un festin împărătesc,
Dar sunt și câini care, probabil,
De zile-ntregi, flămânzi, „postesc”.

Un colț de pâine pentru mine
Nu-i mare lucru, e nimic,
Așa că-i mai dau o felie,
Ca bucuria să nu-i stric.

Dau iar să plec, dar cățelușul
Pe urma mea venea tiptil.
Să mă conducă până-acasă
Se strecura tăcut, docil.

Cu ai lui ochi duioși și negri,
Direct în față m-a privit
Și brusc mi-a arătat lăbuța,
Unde un om rău l-a lovit.

Simt inima că-mi sângerează
De mila lui și mă gândesc:
Oare ce vină el să aibă
În ochii Tatălui Ceresc?

Nevinovat e al lui suflet
În trupul mic și slăbănog,
Nu merită să chinuiască
Ori să rămână chiar olog.

Și mă întorc scurt, rușinată
De fapta ce nu-mi aparține.
Uitându-mă în ochii lui,
Ascund durerea-adânc în mine.

Nu am cum să îl iau acasă
Pe cățeluș, dar poate mâine
Îl voi vedea din nou pe stradă
Și-o să-i mai dau un colț de pâine...

PRIETENA MEA
(dedicată prietenelor mele de suflet)

Sora mea ce n-am avut-o,
Doamna sufletului meu,
Tu mi-ai fost mereu alături,
Și la bine, și la greu.

Când necazul peste mine
S-a răsfrânt brusc, nemilos,
M-ai cuprins cu a ta mână,
M-ai ridicat de pe jos.

Ai fost mereu delicată,
N-ai pus întrebări deșarte,
Ai pus, însă,-a ta simțire
Și nu m-ai lăsat deoparte.

Când crezut-am că tristețea
Sigur mă va copleși,
Ai venit în a mea cale,
M-ai re-nvățat a zâmbi.

N-am putut nici până-acuma
Să-ți arăt cât prețuiesc
Tot ce-ai făcut pentru mine.
Pot să-ți spun doar: „- Mulțumesc!“.

Știu că nu-i de-ajuns, dar totuși,
E mai mult decât nimic.
Ești pe veci în al meu suflet,
Asta-i tot ce vreau să-ți zic!

AȘ VREA…

Aș vrea să-nțeleg misterul din tot
Ce Dumnezeu a creat,
Dar sunt un om limitat și nu pot,
Decât să spun: „- Minunat!“.

Aș vrea doar să aflu de unde provin
Și încotro mă îndrept,
Suflete noi pe pământ câte vin?
Replici zadarnic aștept.

Nici filozofii, nici alți luminați,
Răspunsuri nu au găsit,
De-aceea nu-i greu deloc să constați
Ce dar grandios am primit!

E totul perfect, e înălțător
Acest miracol divin!
La cer când mă uit, e covârșitor
Cu-albastrul lui și senin.

Corpul uman e un mic univers,
Perfect construit și-asamblat,
Poeții nu au găsit niciun vers,
Să cânte-ndeajuns ce-i creat.

Cuvinte aș vrea să am, să descriu
Ce simțăminte îmi vin,
Atunci când mă uit și văd că nu știu
Prea mult din al vieții chin.

De ce suferim pentr-un singur păcat
De altcineva săvârșit?
Fructul din pom și Adam l-a gustat,
Dar Eva întâi l-a dorit!

Și iarăși aș vrea acum să-nțeleg
De ce lumea se va sfârși, deși
Unii susțin că oamenii-aleg
În veci de-or trăi sau muri?

De ce astăzi unii pe alții se vând,
Eu să-nțeleg chiar nu pot,
Căci Dumnezeu, cu un singur cuvânt,
Pe om poate să-l schimbe de tot!

Viața nu e dreaptă și nici nu va fi
Vreodată pe-al nostru pământ.
De ce, de ce…, de ce? Noi nu vom ști,
Nici când vom fi în mormânt!

DUELUL CU MOARTEA

Sabia timpului
Mușcă necruțătoare
Din anii vieții mele.
Nu curge sânge, ci amintiri.
Tăișul ei
Lasă urme adânci
Pe fiecare clipă.
Scrâșnește lama oțelului,
Ca un vaiet ascuțit în noapte.
Mă doare fiecare urmă,
Ca și când ar fi prima.
Mânerul sabiei
Îl ține moartea.
Negociez cu ea
Cât să mă mai lase
Să fac umbră pământului.
Nici moartea nu cedează, nici eu,
Fiecare are interesul ei.
Deocamdată eu sunt cea care a câștigat,
Dar moartea e perfidă
Și lovește sub centură.
Niciodată nu poți ști
Unde te atinge cu viclenia ei,
Niciodată nu poți fi pe deplin pregătit.
Este un duel
Inegal din start,
Nu există reguli
Și cel mai rău e că știu asta,
Dar nu pot să fac nimic.
Mă amăgesc că o pot păcăli,
Iar ea se joacă cu mine,

Lăsându-mă să cred, de fiecare dată,
Că sunt învingătoare.
De fapt... chiar sunt:
Mi s-a mai dat puțin timp
Din eternitate.
Nu știu, însă, până când
Și nici nu aș vrea să știu.
Las ăsta să fie secretul morții,
„Cadoul” ei pentru mine,
Fiindcă i-am ținut piept atâția ani.
E singurul cadou
Pe care n-o să-l deschid cu plăcere
Și nici măcar nu-mi doresc să o fac,
Oricât de frumos ar fi ambalat.
Cred că de aceea nu-mi mai place,
De la un timp,
Să primesc cadouri...
Mi-e mult prea dragă viața,
Ca să-mi doresc să o părăsesc prea curând,
Așa că nu-i fac pe plac morții
Nici de data aceasta.
Am mai câștigat o zi!

COPILĂRIE

Întoarce-te la mine, copilărie dragă,
Prietenă de suflet din vremuri de demult,
Cu inocența-ți vie, hai, vino și mă leagă
De tine, minunato, și de al tău tumult!

Mi-e inima rănită de amintiri bizare,
Singurătatea țipă în mine, tremurând,
Mă-neacă fără milă, brusc, clipele amare,
Pierdută stau în gânduri, la tine iar visând.

Ce viață liniștită și fără nici o teamă
Aveam pe vremuri lângă ai mei duioși părinți!
Ei îmi erau alături, mereu, oameni de seamă,
Pe care să mă sprijin în zilele fierbinți.

Necazul era limbă străină pentru mine,
Cu ei, la noi acasă, trăiam în paradis,
Cântam, visam, dansam... și toate-mi mergeau bine,
Nu cunoșteam pe-atuncea al vieții trist abis.

Dar orice bucurie e scurtă, din păcate,
La fel și-a mea poveste, îndată s-a sfârșit.
Prin amintiri răzlețe și foarte încurcate,
Te văd, copilărie... Să știi că te-am iubit!

SACRIFICIUL UNEI MAME
(mamei mele, Marioara)

Mi-amintesc când biata mama
M-aștepta în pragul porții,
Iar când nu veneam la cină
Se dădea de ceasul morții.

Mică, slabă și lividă,
Grija zilei o-ncerca,
N-avea vreme de distracții,
Leu cu leu greu aduna.

Eu eram a ei comoară,
Pentru mine făcea tot:
„- Vreau și eu, copilă dragă,
Să te-ajut atât cât pot!”.

Veșnic era ocupată,
La serviciu, prin ogradă;
Era cât pe ce, odată,
De-oboseală jos să cadă.

N-avea magica baghetă
Și totuși, minuni făcea:
Zi de zi, pe-a noastră masă,
De-ale gurii aducea.

Câteodată, cu-ntristare,
Îmi spunea: „- Vezi, du-te mâine
Să vinzi sticle și borcane,
Ca s-avem în casă pâine!”.

Nu știam eu pe atuncea
Chinul prin care trecea,
Se ferea să îmi arate
Tot ce-n inimă avea.

Singura ei bucurie,
La școală dacă mergeam,
Era carnetul de note,
Când cu zece-l aduceam.

Ea mi-a pus stilou-n mână,
Cu ea am făcut primii pași
Și tot ea mi-a dat imboldul:
„- Să înveți, să nu te lași!“.

N-aveam lux la noi acasă,
Nici mătăsuri sau covoare,
Însă eu simțeam că mama-mi
Punea lumea la picioare.

Nu mă-mbrăca din reviste,
Nici tabletă nu aveam,
O aveam, însă, pe mama,
Și era tot ce-mi doream.

Idolul copilăriei,
Universul meu era,
O sorbeam din ochi când, seara,
Lângă pat, povești citea.

Adormeam, cu al meu suflet
De copil, împăcat, lin,
Și visam că-s o prințesă,
Iar ea, darul meu divin.

N-am dus lipsă de nimica,
Am avut un trai decent,
Însă-ale ei sacrificii
N-au trecut, sunt și-n prezent.

A rămas tot stâlpul casei
De când tata a plecat
Și-a lăsat-o cu durere-n
Sufletul neconsolat.

Acuma, când grija zilei
N-o mai are, ca-n trecut,
E bătrână și bolnavă,
Alte griji i-au apărut.

Dup-o viață chinuită,
Doar atât i-a mai rămas:
Să m-ajute mai departe,
Până-n ultimul ei ceas...

DE MÂNĂ CU SINGURĂTATEA

Zilele mele trec singure și triste,
Dar stafia singurătății nu mă mai sperie.
Ne ținem de mână în fiecare zi,
Ca două prietene bune,
Și ne privim în ochi,
Ca și cum am vrea să ne vorbim,
Însă nu putem
Și atunci ne rezumăm la a ne contempla
Una pe cealaltă.

Îmi dau seama că, de fapt,
Singurătatea este umbra mea,
Care se ține după mine de o viață,
Răsuflându-mi nestingherită în ceafă,
Ca un spion al timpului.
Ne-am deprins una cu alta
De parcă am fi gemene
Și chiar am început
Să ne placem.

Aș vrea, totuși, să plec într-o vacanță,
Fără să iau singurătatea cu mine.
Aș vrea să-mi amintesc
Cum e să trăiești iar printre oameni,
Dar poate că și ei au singurătățile lor,
Așa că mai bine rămân cu a mea,
Cel puțin cu ea m-am obișnuit.
Singurătatea altuia
Ar fi o povară greu de suportat
Pentru mine.
Mă retrag iar în carapacea mea

De solitudine
Și îmi iau în brațe vechea „prietenă”,
Care se bucură că m-am întors.
Asta e,
Cel puțin am încercat,
Chiar dacă suntem făcute
Una pentru cealaltă
Și ar fi păcat să stricăm
Un „mariaj“ atât de reușit!

„- Bine ai revenit!“, îmi spune ea veselă
Și mă mângâie delicat pe umăr,
Cu același interes dintotdeauna.
Îi zâmbesc discret, resemnată,
Și mă închid repede în cochilia gândurilor mele.
E din nou liniște…

CIREȘUL DIN OGRADĂ

În anii copilăriei, la bunica de eram,
În cireșul din ogradă îmi plăcea să urc pe ram.
Crengile-i atingeau cerul, în brațe când mă lua,
Sau așa îmi părea mie, că din vârf, eu pot zbura.

Păsărele minunate-și făceau cuiburi sus, pe ramuri,
Mierle, rândunici sau vrăbii și-alte nu știu câte neamuri,
Sub perdeaua grea de frunze ciripeau cu veselie;
Eu, copilă inocentă, credeam că îmi vorbesc mie.

Fructele catifelate mă-mbiau cu-a lor aromă,
Să le gust pe rând, cu grijă, mă piteam ca o fantomă,
Sus pe scară dădeam iama, bunica să nu mă vadă,
Că de grija mea, săraca, nu mai pleca din ogradă.

Azi am vrut din nou cireșul să-l mângâi pe scoarță blând
Și-am găsit-o pe bunica lâng-un ciot, pe jos, plângând:
„- Se uscase, sărăcuțul, că bătrân tare era,
Nu mai are-acuma cine fructe bune să ne dea!

A rămas doar trunchiul ăsta, da-i uscat și el, vezi bine,
Bătrânețea îl atinse binișor, ca și pe mine.
Poate mâine, de-o vrea Domnul, voi pleca și eu la cer,
Căci aici, pe lumea asta, totul este efemer…“.

NOSTALGIE DE TOAMNĂ

Degetele reci și ude ale ploii
Îmi bat în geam,
Sunt singură și tristă,
Căderea frunzelor mă deprimă.
Un vânt pribeag
Șuieră amenințător,
Spulberând picăturile
Ce sărută grăbit pământul,
Închinându-i-se.

Mă gândesc la copilăria mea,
Alungată din urmă, fără milă,
De adolescență,
Și simt cum mi se umezesc ochii.
Privesc absentă la perdeaua de stropi,
Ce parcă dansează un vals amețitor,
Și brusc, nu-mi mai dau seama
Care sunt picăturile de ploaie
Și care sunt lacrimile mele.

Mă gândesc la adolescența mea,
Destrămată prea devreme
De corabia maturității
Și simt că mi se face dor de ea,
De primul sărut
Primit cu sfială pe obrazul îmbujorat,
De fiorii primei iubiri
Și de clocotul nestăvilit din suflet.
Pe atunci,
Orice toamnă îmi părea frumoasă,
Oricât de mohorâtă, de zbuciumată ar fi fost.

Astăzi, când norii sufletului îmi plâng,
Fiecare picătură parcă mă doare,
Îmi lasă răni adânci, inestetice,
Pe care, însă, doar eu le văd
Și doar eu le simt.

Jocul ploii mă amețește
Cu zburdălnicia lui.
Am uitat de ce plâng,
De ce bătăile inimii palpită, înfiorate,
Și nici măcar nu mai știu
De ce e atât de toamnă în mine...

DORINȚE

Vreau să zbor,
Chiar dacă nu am aripi,
Vreau să cânt,
Chiar dacă nu am voce,
Vreau să gândesc,
Fără să-mi fie rușine cu gândurile mele,
Fără a fi nevoită
Să port în fiecare zi o nouă mască,
Pentru a plăcea unora sau altora,
Vreau să vorbesc,
Fără să fiu acuzată de aroganță sau
emancipare!

Vreau să fiu bună,
Fără a mă simți vulnerabilă,
Să fac bine,
Fără să mi se întoarcă înapoi răul,
Vreau să fiu veselă,
Fără a mă simți vinovată
Că alții sunt triști,
Vreau să fiu fericită,
Fără să mă rușinez de asta,
Vreau să fiu liberă în cuget și-n simțire,
Fără a fi extravagantă,
Vreau să visez,
Fără să-mi impun limite
Și să “simt” visul meu
Ca și când ar fi aievea,
Vreau să iubesc cu toată ființa mea,
Fără să-mi fie teamă de invidie!

Vreau să-mi trăiesc viața
Așa cum consider eu,
Fără să dau explicații
Sau să fiu privită ciudat,
Atunci când sunt „mai altfel“!
Vreau să fiu EU însămi, cea care sunt,
Cu bune și cu rele,
În locul meu sub soare,
Pe care Dumnezeu l-a lăsat pentru mine
Și nimeni altcineva nu mi-l poate lua!
Vreau…

BANI DE-O CARTE

Cu mâna-ntinsă, ochii umezi,
Calea mi-o tai în drum spre casă,
Copil străin, gonit de oameni
Și cu „averea” într-o plasă.

De-o mână-l târăști după tine
Pe fragedul tău frățior;
Obișnuiți de mici cu strada,
În doi aveți și mai mult spor.

„- Un leu, vă rog!“, îmi ceri cu glasul
Ce venea parcă de departe.
Te întreb sec: „- Ce faci cu el?”.
„- Nu vreau decât să-mi iau o carte!“

Rămân uimită de răspunsul
Ce de adult parcă era
Și îl privesc în ochi, atentă,
Să văd dacă nu mă mințea.

„- Dar unde ți-s părinții, dragă?“,
Încerc zadarnic să fiu dură;
Un nor de lacrimi brusc apare
Pe a sa palidă figură.

„- Tata-i demult plecat la ceruri“,
Spuse cu vocea-i tremurândă,
„- Iar mama, din cauza noastră,
De multe ori doarme flămândă.

La școală n-avem cum să mergem,
Că bani abia sunt de mâncare,
Dar vreau să-nvăț, că poate mâine
O să ajung și eu om mare!

Și-atunci o s-o ajut pe mama
Să scape de al vieții chin,
Să nu mai ceară de mâncare
Pe străzi sau de la vreun vecin.“

Nu mă-ndoiesc că este sincer,
O simt în suflet și în voce,
Și mă cuprinde fără veste,
Normal, o furie atroce,

Căci mulți copii au chiar de toate
Și nu dau doi bani pe părinți,
Iar ăst băiat merită, bietul,
Să-l iei în brațe, să-l alinți!

Nu am mulți bani în pușculiță,
Da-i dau cu drag atât cât pot.
Acest copil mi-a dat o lecție,
Acest copil merită tot!…

DOR DE ȚARĂ
(dedicată românilor plecați pe meleaguri străine)

N-aș fi crezut că depărtarea
De țară o să-mi fie grea,
Când am plecat, doream din suflet
Să pot vedea și altceva.

Sătulă de minciuni și vise
Servite zilnic ca pe tavă
De numeroase instituții,
Ce-n suflet mi-au turnat otravă,

Am vrut să plec, să uit de toate,
Să văd alți oameni cum trăiesc,
Să scap de mocirla morală
În care mulți se bălăcesc.

Și am plecat… Totu-a fost bine
La început, până-ntr-o zi,
Când mi-am dat seama că-s străină
Și că nu-i locul meu aci.

Am constatat că sunt pe cale
Să-mi anulez identitatea,
Zadarnic încercând să caut,
Fără să aflu, ce-i dreptatea.

Sunt doar un număr pe o listă,
După mulți alții așteptând,
Dar tot bogații-s serviți primii,
Iar noi, ceilalți, stăm mult la rând.

Și tot banul este cel care
Dictează cum se joacă “rolul”;
De când ne știm, condus-a lumea
Lira, dolarul sau polul.

Nici nu contează denumirea,
Banu-i tot „ochiul Dracului“
Și nimeni nu te bagă-n seamă
Când ești la fundul sacului.

Ei au palate, au și vile,
Dar tot bogați le folosesc,
Iar cei săraci au numai vise,
Pentru care din greu muncesc.

Pe stradă, cerșetori cu carul,
Ca și la noi, nimica nou,
Doar că aicea sunt închiși
În ei înșiși, ca-ntr-un cavou.

Rar surprinzi zâmbete pe față
Sau oameni luminoși, senini –
Discuții „elevate“ numai
Despre concedii sau mașini.

Civilizație, n-am ce zice,
Ei au cât pentru zece țări,
Dar oamenii din jurul nostru
Sunt toți ca niște “arătări”.

Vecina mea, de-aceeași vârstă,
Harnică, tânără, cuminte,
Mi-a adresat calm, cu răceală,
În zece ani, zece cuvinte.

Poți să fii tu cu două clase
Ori chiar un renumit savant,
Căci toată viața vei rămâne
Atâta doar: un emigrant!

Inima îți va fi departe,
Acolo unde-ai rădăcini;
Degeaba ai mașini și vile,
Dacă în suflet ai doar spini!

De-aceea vreau să vin acasă,
La blocurile dărâmate
Și la șoselele ce-așteaptă
Zadarnic să fie pavate,

La câinii noștri de pe stradă,
Tânjind după-un codru de pâine;
Mi-e dor de tine, România,
Și-am să mă-ntorc poate chiar mâine!

III
LACRIMI
PENTRU TATĂL MEU

STEJARUL DIN INIMA MEA

Ai prins rădăcini în inima mea
Ca un stejar în scoarța pământului,
Adânc, tot mai adânc,
Până în suflet.

Ai crescut cu picăturile de ploaie –
Lacrimile mele;
Strop după strop,
Ți-am udat rădăcinile
Pătrunse în sufletul meu.

Cu ramurile puternice,
M-ai strâns în brațe
Și nu mi-ai mai dat drumul,
Decât atunci când ai plecat,
După mulți ani,
Iar eu eram deja mare.
Copilul din mine a rămas,
Deși o parte din el a dispărut iremediabil
La plecarea ta.

Florile stejarului
Le păstrez și acum
În mintea mea.
Ele sunt cunoașterea vieții,
Pe care tu mi-ai transmis-o,
Prin ramurile
Care mă îmbrățișau.

Stejarul a murit,
Dar ceea ce a rămas,

Roadele lui,
Nu vor muri
Decât odată cu mine
Sau poate nici atunci.

Aceste roade vor prinde rădăcini
În altă inimă,
În alt trup,
În alt timp,
Dar în aceeași dimensiune...

ZBOR LA CERURI

Când la cer plecat-ai, tată,
M-ai lăsat fără-un cuvânt,
M-ai privit în ochi cu teamă,
Mi-ai dat mâna tremurând.

Trupul răvășit de boală,
De copil parcă era,
Oasele-ți ieșeau prin piele,
Pieptul ți se aduna.

Barba albă îți crescuse
Lungă, fuior de bumbac,
Într-un an îmbătrâniseși
Ca alții-ntr-un sfert de veac.

Nu mai erai omul mândru,
Pus pe șotii, plin de viață,
Chinul și durerea multă
Ți se citeau trist pe față.

Te-ai retras în tine însuți,
Nu ai vrut să-mpovărezi,
Eu credeam că nici pe mine
Nu voiai să mă mai vezi.

Te rugai, clipă de clipă,
Ca să scapi de-al vieții chin,
De aceea nu pot crede,
Mort, cât erai de senin!

Sufletu-ți zbura la ceruri,
Însă tu parcă dormeai,
Liniștit și fără grijă,
Și ceva frumos visai.

Voiam să te țin în brațe,
Să te strâng la pieptu-mi, lin,
Dar eram ca împietrită
De necaz și de venin.

De ce-o astfel de pedeapsă
Ai primit, nu înțeleg!
Știu că nu am eu puterea
Adevărul să-l dezleg,

Însă mă întreb întruna
Cum ar fi viața mea,
Dacă azi mi-ai fi alături
Și la Ceruri n-ai pleca,

Să mă iubești, să mă sprijini,
Să îmi fii al vieții scut,
Să nu știu ce e durerea,
Necazuri să nu fi avut!

Dar așa a vrut destinul
Și nu pot să mă opun,
Pot doar să-mi aduc aminte
Că erai un tată bun.

Singura mea consolare
A fost când, în visul meu,
Mi-ai spus că îți este bine
Și mă vei iubi mereu...

SUFLET RĂNIT

Când ai plecat,
Ai luat cu tine
Jumătate din sufletul meu,
Mi-ai rupt inima în două,
Ca pe un măr pârguit,
M-ai lăsat… ca o cutie goală,
Ca o clepsidră fără nisip,
Ca un diamant fără sclipire,
Infirmă.

Până acum
Nu știam ce înseamnă „niciodată“,
Nu-mi închipuiam că veșnicia poate să doară,
Dar sper că ne vom revedea cândva,
Într-o lume paralelă,
Dincolo de timp, de durere,
De moarte sau nemărginire.
Nu știu, însă, dacă ne vom recunoaște,
Dacă ne vom aminti că ne-am iubit odată.
Poate vom fi doar doi străini într-o altă dimensiune,
Dar sufletele noastre
Sigur vor simți că s-au mai întâlnit
Și vor dori
Să se îmbrățișeze din nou.

Tu ai luat cu tine jumătate din sufletul meu,
Pentru totdeauna!
Oricum îți aparținea,
Era parte din tine,
Căci am fost a ta odată,

Dar ai plecat prea devreme
Și m-ai lăsat îndurerată,
Tată…

CRĂCIUNUL CU TATA

În fiecare zi ce trece,
Pe tatăl meu mi-l amintesc,
Ca și cum ieri, grăbit, plecat-a
Spre-ndepărtatul loc ceresc.

Pe când trăia, a noastră casă
Era tot veselă, senină,
Crăciunul fost-a sărbătoarea
Plină de fast și de Lumină.

Colinde multe, minunate,
Știa, de la mai multe culte,
Și-n timp ce bradu-mpodobea,
Îi plăcea mult să le asculte

Sau le cânta cu vocea-i blândă,
Ca de tenor și ne uimea
Ce minunat părea Crăciunul,
Când tata lângă noi era!

Cu fluierul sau muzicuța
Ne-nsenina sufletu-apoi,
Iar când vedea că ne-ntristează,
Făcea, pe dată, haz de noi.

Se bucura ca un copil
De darurile de sub brad,
Dar lacrimile-i curgeau râu,
Așa cum mie-acum îmi cad.

Își amintea de-ai lui părinți,
Ce nu mai erau printre noi,
De frații mulți și năzdrăvani
Sau de bunicii lui apoi.

Nu-nțelegeam, copil fiind,
De ce mai suferă și plânge,
De ce trecutu-ndepărtat
Inima încă-o poate frânge?

Acuma știu! Când e Crăciunul
Și bradu-l fac, la rândul meu,
Cu ochii-n lacrimi, cânt colinde
Și-mi amintesc de tatăl meu...

IARNA DIN SUFLET

E iarnă afară
Sau în sufletul meu?

Nici nu mai știu exact
De ce mi-e frig,
De ce strâng perna în brațe
Și plâng.

Fulgii de nea cad regulat,
Ca și bătăile inimii mele
De gheață.
Nu simt nimic,
Decât un mare gol,
Un abis fără sfârșit.
Mă scufund în el,
Ca o corabie în ocean,
Fără regrete, fără amintiri, fără durere.
Totul e amorțit înăuntrul meu,
Doar lacrimile cad, molcom,
În aceeași cadență de început.

E iarnă afară
Sau în sufletul meu?

Ce caut eu aici,
Fără tine?
Privesc pereții goi,
Încercând să găsesc un răspuns
Care întârzie.
De ce simt că nu mai sunt nimic
De când ai plecat?

Totul pare fără sens,
Sumbru și cenușiu.

Încerc să lipesc bucățile sfâșiate din inima mea,
Asemeni cioburilor unei vaze sparte,
Dar în zadar.
Simt că o parte din mine
A dispărut pentru totdeauna
Și nu știu dacă voi putea supraviețui fără ea.
Trebuie să învăț să trăiesc din nou,
Ca și cum abia astăzi m-aș fi născut, incompletă!

Cum să mai zboare o pasăre cu aripile frânte?
Cum să trăiești, când nu mai simți nimic,
Nici măcar durerea?

Îmi vin în minte ultimele clipe,
Când ne țineam de mână
Și nu aveam curajul să ne spunem “adio”.
Mi-ai prins atunci palma
Și mi-ai strâns-o cu o ultimă zvâcnire,
De parcă nu mai voiai să-i dai drumul vreodată.

E iarnă afară
Sau în sufletul meu?
Nu mai contează,
Oricum frigul m-a prins în gheara lui de oțel
Și mă strânge...

IARTĂ-MĂ, DOAMNE...

Iartă-mă, Doamne, că astăzi
Pe Tine m-am supărat,
Fiindcă la cer bietul tata,
Dintre noi brusc a plecat!

Inima mi-e sfărâmată,
Sufletul mi-e cătrănit,
Groaznică e despărțirea
De un om ce l-ai iubit!

Nu știu ale Tale planuri,
Doamne, nici nu-i al meu scop
Răspunsuri mereu să caut,
La-ntrebări ce-mi vin potop.

Sunt un simplu om, și asta
Tu o știi bine de tot!
Nu vreau să fiu răzvrătită
Ca și nevasta lui Lot,

Însă mă întreb un lucru:
Oare tragica-ntâmplare
E vreo lecție de viață,
Ce în cale îmi apare?

Suferința ne învață
Multe lucruri, știu prea bine,
Ea ne face buni sau invers,
Mult mai iubitori de sine.

Inima mi-o știi Tu, Doamne,
E curată! Chiar de azi
Supărată-am fost pe Tine,
Păcatul te rog să mi-l scazi,

Să nu-l treci în Cartea Vieții,
Căci am eu destule, știi,
De când sunt pe astă lume,
Sute poate sau chiar mii!

Nu vreau a mea rătăcire
O prăpastie să sape
Între-al meu suflet și Tine!
Inima-mi vrea să se-adape

Din Cuvântul Tău, și asta
Nu se poate, dacă Tu
Spatele-mi întorci întruna
Și-mi răspunzi la toate: „Nu!“.

Dacă, Doamne, Tu pe tata
Mi l-ai luat, eu înțeleg
C-ai un alt plan pentru mine,
Dar nu pot să îl dezleg!

În singurătatea clipei
Ce mă-ncearcă cu-al ei chin,
Știu că mâna Ta-i pe mine,
Chiar de paharul mi-e plin.

Azi mă simt în siguranță
Lângă Tine, Doamne, iar;
Doar Tu ești vindecătorul
Sufletului meu amar!

EROUL MEU DE ALTĂDATĂ

Tu ai fost eroul copilăriei mele,
“Moș Crăciun” plin de daruri,
Ce venea tiptil la patul meu,
Întotdeauna după ce adormeam,
Și-mi lăsa bradul împodobit lângă fereastră.

Ai fost veselia casei
Și prietenul meu cel mai bun,
Care mă apăra de dușmanii imaginari
Și de cei reali.
Ai fost Abecedarul meu,
Primele litere și primele cuvinte
Ce mi-au ieșit pe buze.

Ai fost răspunsul la toate întrebările mele
Și ambiția care m-a făcut să doresc
Să știu totul.
Ai fost energia și optimismul meu
În orice clipă,
Ai fost „copilul“ ce m-a făcut adult.

Ai suferit pentru lacrimile mele
Și ai plâns odată cu mine,
Când aveam inima grea
Și eram nefericită.
Ai fost bucuria mea
Când toate îmi mergeau bine,
Iar succesul meu
Era și victoria ta.

Ai fost… jumătate din existența mea,
Iar acum… nu știu ce să fac cu cealaltă
jumătate,
Fără tine.

Ai fost o scânteie în viața mea
Și te-ai stins mult prea repede,
Te-ai transformat în cenușă
Înainte să arzi de tot,
Dar scânteia aceasta
M-a ținut până acum în viață
Și m-a făcut ceea ce sunt:
Un OM.

CUVINTE

Cuvintele pot arde,
Cuvintele pot să doară,
Pot ucide sau mutila un suflet,
Îl pot salva sau pierde.

Cum să alegi cuvintele potrivite
Dintr-un noian întreg,
Ca să descrii agonia unui suflet chinuit
Între cer și pământ,
Între viață și moarte?

Cum să rostești cuvinte
Acolo unde ele își pierd sensul?
Uneori chiar și tăcerea doare.
Cuvintele nespuse, exprimate prin ochi,
Acea oglindă a sufletului care nu poate să mintă,
Provoacă mai multă suferință,
Decât dacă ar fi fost rostite.

Cum poate un an din viață
Să fie imens de lung
Și groaznic de scurt în același timp?
Cum să-i spui unui om
Că firul vieții lui a ajuns la sfârșit,
La clipa de unde nu mai există întoarcere,
Ca o ultimă zbatere de aripă frântă în zbor?

Cum să-i iei speranța,
Care se agață cu disperare de orice,
Chiar și de un vis frumos?

Te-ai simți ca un nemernic,
Ca un monstru fără inimă,
Mai bine continui să minți cu înverșunare;
Te minți pe tine, îl minți pe el,
Îi minți pe toți.
Minciuna devine brusc o virtute de mare preț,
Iar tu nici măcar nu mai ai remușcări.

Cuvintele pot arde
Sau pot să doară,
De aceea ne-am despărțit tăcut,
Fără „adio” sau „la revedere”,
Fără „te iubesc” sau alte mărturisiri absurde.
A fost doar un dialog telepatic
Între două inimi sfâșiate de durere,
O strângere fermă de mână,
Care a cuprins în ea
Toată iubirea noastră
De-o viață.

Mai mult de-atât n-a fost nevoie
Sau poate-a fost;
Timpul ne-a smuls însă acest ultim privilegiu,
Iar sufletele noastre împietrite
N-au reușit să se deschidă mai mult
În fața suferinței.

Au rămas între noi doar tăcerea
Și un mare gol,
Pe care nimeni și nimic
Nu le va putea umple vreodată.
Atât!...

CUPRINS:

„Lacrimi” de talent 5

I. LACRIMI DE BUCURIE, LACRIMI DE TRISTEȚE **11**

Tăcerea din suflet 13
N-ai înțeles 15
Senzualitate 16
Pe sub salcâmii înfloriți 17
Călători prin timp 19
Feerie de flori 21
Frunze 23
Iubirea mea 25
Ultimul tango 27
Ultima iubire 29
Inimă rănită 31
Alint 33
În arșița verii 35
Ploaia 37
Iubește-mă 38
Blestem 39
Îngerul meu 41
Priviri în trecut 43
Cândva te-am iubit 45
Gânduri despre trecut 46
Furtună afară și-n noi 47
Înger rătăcit..... 48
Uraganul și zefirul 49
Întoarce-te 50
Panoramă 51
Cine sunt eu? 53
Tu şi eu 55
„La revedere“ sau „Adio“?..... 57

II. LACRIMI DIN VIAȚĂ **59**
Jocul cu amintirile 61
Bunica 62
Bunicul 65
Furtună pe mare 67
Definiția vieții mele 69
Doi ochi triști 70
Prietena mea 72
Aș vrea 73
Duelul cu moartea 75
Copilărie 77
Sacrificiul unei mame 78
De mână cu singurătatea 81
Cireșul din ogradă 83
Nostalgie de toamnă 85
Dorințe 87
Bani de-o carte 89
Dor de țară 91

III. LACRIMI PENTRU TATĂL MEU **95**
Stejarul din inima mea 97
Zbor la ceruri 99
Suflet rănit 101
Crăciunul cu tata 103
Iarna din suflet 105
Iartă-mă, Doamne 107
Eroul meu de altădată 109
Cuvinte 111